

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Powszechnej Kasie Oszczędności Bank Polski S.A. w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2015 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 maja 2014 r.,

- 1) **oddala zażalenie;**
- 2) **odmawia przyznania wynagrodzenia pełnomocnikowi powoda, radcy prawnemu Ż. B., ustanowionemu z urzędu w celu udzielenia powodowi pomocy prawnej, która nie została opłacona.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda w sprawie przeciwko Powszechnej Kasie Oszczędności Bankowi Polskiemu Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę. Jako przyczynę odrzucenia skargi wskazano wniesienie jej osobiście przez powoda, z naruszeniem art. 87¹ k.p.c. Zażalenie na to postanowienie zostało odrzucone postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 1 września 2014 r., także z powodu wniesienia go przez powoda osobiście.

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 23 lipca 2014 r. dla skarżącego został ustanowiony pełnomocnik z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej. Osoba pełnomocnika została wyznaczona na tej podstawie dnia 2 września 2014 r. Odpis postanowienia z dnia 29 maja 2014 r. pełnomocnik z urzędu otrzymał dnia 19 września 2014 r., po czym wniósł zażalenie na to postanowienie.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu zażalenia pełnomocnik powoda, ustanowiony z urzędu, zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 379 pkt 5 w związku z art. 124 § 2 k.p.c. przez pozbawienie powoda możliwości obrony swych praw na skutek przedwczesnego odrzucenia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przyznanie wynagrodzenia pełnomocnikowi z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie pozostaje bezsporne, że na rzecz skarżącego ustanowiony został pełnomocnik z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego. Równocześnie, jeszcze przed wyznaczeniem konkretnego pełnomocnika, skarżący osobiście wniósł skargę kasacyjną od tego orzeczenia, która została odrzucona w związku z naruszeniem przymusu adwokacko-radcowskiego. Ustanowienie pełnomocnika z urzędu i doręczenie mu odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego otwierało drogę do ponownego wniesienia tej skargi, w tym wypadku z zachowaniem wymagań art. 87¹ k.p.c. Nie korzystając z tej

możliwości, pełnomocnik zmierzał do podważenia postanowienia o odrzuceniu wcześniejszej skargi kasacyjnej - wnosząc rozpoznawane obecnie zażalenie.

Zaskarżone postanowienie w pełni odpowiada jednak prawu. Wniesienie skargi kasacyjnej z naruszeniem art. 87¹ k.p.c. oznaczało brak formalny, który musiał prowadzić do jej odrzucenia. Wady wniesionego środka zaskarżenia nie może sanować późniejsze wyznaczenie pełnomocnika z urzędu, który dysponował możliwością wniesienia osobnej skargi kasacyjnej.

Pełnomocnik z urzędu nieprawidłowo w stopniu rażącym dokonał wyboru środków prawnych przysługujących skarżącemu, gdyż zamiast wnieść nową skargę kasacyjną zakwestionował postanowienie o odrzuceniu wcześniejszej, ewidentnie wadliwej skargi. Z tego względu zażalenie jest niezasadne. Z tego samego powodu działanie pełnomocnika nie może być uznane za udzielenie pomocy prawnej skarżącemu, co sprawia, że nie przysługuje mu wynagrodzenie za udzielenie tej pomocy w rozumieniu § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 (por. także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 grudnia 2012 r., II CSK 397/12, nie publ., z dnia 10 stycznia 2013 r., II CNP 67/12, nie publ., z dnia 27 sierpnia 2013 r., V CNP 82/12, nie publ. oraz z dnia 27 sierpnia 2014 r., III CNP 5/14, nie publ.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie § 19 wspomnianego rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w związku z art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.